८७ व्या अखिल भारतीय मराठी नाट्यसंमेलनाच्या ह्या सोहळ्याच्या निमित्ताने सर्व नाट्यप्रेमी रसिकांना माझा नमस्कार. कमलाकर सारंग यांची आठवण आल्याशिवाय एकही दिवस जात नाही. अशात या अध्यक्षपदामुळे त्यांची आठवण झाली नाही असा क्षणही जात नाही.

सारंगांच्या सहवासाने मी नाट्यक्षेत्रात आले, वाढले, स्थिरावले. नाहीतर ही लालन पैंगणकर आज दुसरीच कोणीतरी असती. नाटकात आले हा एक नियतीचा खेळ होता. या खेळात सारंग भिडू मिळाला. साहित्य संघ, अत्रे थिएटर, रंगधारा, वेलकम थिएटर्स मधून व्यावसायिक रंगमंचावर अनेक नाटकं केली आणि अचानक १९७२ साली 'सखाराम बाईण्डर' मधली चंपा साकारायला मिळाली. हे नाटक इतकं वादळ निर्माण करील याची दोघांनाही जाणीव नव्हती. मग अंगावर चालून आलेला सगळा लढा आम्ही दोघं जिद्दीने लढलो. मानसिक, आर्थिक त्रास भोगला. त्यात सारंगने त्याची नोकरी गमावली व त्यातूनच आम्ही अभिषेक, कलारंग, संस्था स्थापन केल्या व १९९४ पर्यत विविध नाटके सादर केली. 'सखाराम बाईण्डर', 'रथचक्र', 'सूर्यास्त', 'कमला', 'जोडीदार', 'आरोप', 'खोलखोल पाणी', 'लग्न', 'पारध', 'जंगली कबूतर', 'बेबी', 'घरटे अपुले छान', 'धंदेवाईक', पोलीसनामा अशी अनेक. याच काळात गुजराथी रंगमंचावर देखील ६-७ नाटकातून काम केली. त्यांचे १५०० वर प्रयोग झाले. हिन्दी रंगमंच तर व्यावसायिक रंगमंचावर येण्यापूर्वीच केला होता. त्यातल 'स्टील फ्रेम' हे सत्यदेव दुबे दिग्दर्शित नाटक १९७१ साली